

bi ne bile priklicale vesele spomladi. Marjetice z drugimi cvetkami pa so kakor zvezdice na nebu raztresene po travnikih, da krasijo božjo naravo. Blaženi nasmehljaj mi šine preko ustnic, ko jih gledam. Če bi ne legali temni oblaki na mojo dušo, kako vesel in srečen bi vžival to pomladno krasoto. Spominjam se onih srečnih dni, ko smo se fantje sestajali v društvenih sobah, nabirali zaklade, klesali si značaje ter kovali načrte, kako viliti ljudem v srca več socialnega čuta, kako jih seznaniti s pravo kulturo ter jim vcepiti trajno ljubezen za dobre knjige in časopise. Ob tem spominu se mi milo stori pri srcu. Sedaj šele sprevidim, kakšne koristi je bilo pri nas že dokaj razvito društveno delovanje. Koliko večja odkritosrčnost gleda iz oči naših ljubih Savinčianov, med katerimi sem doma, kakor pa ljudem v sredini Slavonije, kamor me je zanesla usoda. Zato vam kličem fantje slovenski in dekleta, le trudite se kolikor morete, za procvit prosvete, nikdar vam ne bode žal truda. Ne odnehajte tudi v neugodnih prilikah!

*

Proslava 1900letnice Kristusove smrti na križu

se vrši

za celo konjiško dekanijo

v nedeljo dne 30. aprila 1933, popoldne ob pol štirih v konjiški cerkvi, kjer izvaja slovensko pevsko društvo »Maribor« Haydnov oratorij:

»Sedem zadnjih besed Jezusovih na križu«.

Sodelujejo solisti, godba in mešan zbor »Maribor«. — Vstopnice po 10, 8, 6 in stojišča po 4 Din se dobijo v predprodaji v trgovini Valenček v Konjicah.

so se vsled smeha zadušile, ali pa jih je odrešila neprostovoljnega smeha srčna kap. Pod pritiskom dokazov je obtoženi priznal, da je pošiljal svoje žene na drugi svet radi tega, da si je z doto množil svoje premoženje. Peter je bil obsojen na doživetno ječo.

Razmočvirjanje s pomočjo solnčnic.

V močvirnih krajih Italije, Španije, južne Francoske, pred vsem pa v severni Afriki, v Alžiru in ob Nilu sadijo modro gumi ali kavčuk drevo, ki poseda to lastnost, da vsesava batile, ki širijo malarijo in na ta način razkužujejo zrak. Omenjeno drevo

Sv. Trojica v Slov. gericah. Dekliška Marijina družba priredi na belo nedeljo dne 23. t. m., popoldne po večernicah, ob treh v samostanski dvorani »Mladinski dan«, pozdrav materam, deklamacije in igro »Sv. Julija«, štiri-dejanka. Vljudno vabljeni!

St. Andraž pri Velenju. Vest, da je zopet vzpostavljeno tuk. katoliško prosvetno društvo, je jako razveselila vse prijatelje našega društva. Znova se je pričelo živahno delo v Društvenem domu, da se vsaj nekaj tega nadomesti, kar je zaostalo v teku enega meseca. Naši igralci se marljivo pripravljajo na igro »Guzaj«. Povest o tem roparju in razbojniku je izhajala pred letom v »Slov. gospodarju«, koje poteku so sledili naši čitatelji z velikim zanimanjem. Zato vabimo vse domačine in sosedo, da sigurno pridejo pogledat tolovaja Guzaja, ki je bil strah in trepet cele štajerske dežele. Dan prireditve bomo pravočasno objavili. — Odbor.

Sv. Jodert nad Laškimi. »Guzaj«, človekoljubni tolovaj, pride na belo nedeljo k nam. Kdor ga hoče videti in slišati, kako se je potegoval za stiskane in se maščeval za storjeno mu krivico, naj pride dne 23. t. m. ob 15. uri v Stokavnikov salon.

Junaški radiotelegrafist.

Letos v sredini marca je obiskal grozovit potres obal Kalifornije v Severni Ameriki. Ko so sunki že porušili nekatere hiše, je bilo vse uverjeno, da ne gre za potres, ampak za učinke velike eksplozije. Ženske in otroci so začeli tekati po ulicah prizadetih okrajev, hiše so se rušile in njih razvaline so pokopale pod seboj ranjene in mrtve.

V nerazsodnem strahu so se zatekli ljudje v kleti, ker so bili prepričani, da bodo tamkaj na varnem. Seve, ako bi bilo šlo za eksplozijo, kakor so to prvotno domnevali, bi bili podzemeljski prostori najsigurnejša zatočišča. Ob potresnih prilikah so ravno kleti najbolj ogrožene, ker tukaj razrahljajo sunki najprej zemljo in se rušijo stavbe od spodaj navzgor.

Brez teh dvuh ni pranja!

Namakanje s Henko in izkuhanje s pralnim sredstvom Persil..... to je edina prava pomoč uspešnemu pranju. Vi dobite perilo belo kot sneg, razen tega prištedite na delu, času in denarju. Pazite vedno na navodilo o uporabi, ki je na zavitkih.

Radiotelegrafist prav neznatne oddajne postaje se je trenutno zavedel skrajno opasnega položaja in obdržal aparat s pomočjo električnih baterij v delovanju. Vse druge radiopostaje so že davno območile, ker je potres prekinil in onemogočil električni tok.

Omenjeni radiotelegrafist se je nahajal v največji živiljski nevarnosti. Pod njim se je tresla zemlja. Samo en pogled skozi okno in zagledal je strahotno opustošenje podzemeljskih potresljajev. Zbral je v duhaprisotnosti vse svoje moči in govoril v oddajni aparat:

»Glejte, gospod graščak, kdo drugi poobesi po stenah jelenje rogovje, rogove srnakov, jaz pa sem dal v okvirje najlepše pesmi svojega sina Ludvika. To niso kozli, ki sem jih ustrelil jaz, to so stvari, ki jih je ustvaril on.«

»Da,« je rekel graščak, »njegovo zadnjo knjižico »Sveta samot«, je časopisje zelo pohvalilo. Veliko bo še dosegel.«

»Dosegel je že mnogo — mnogo,« je rekel trgovec ganjeno in oduševljeno. Pogledal je po stenah z ljubeznipolnim pogledom.

»Da, moj Ludvik! — No, gospod graščak, sedaj pa h kupčiji. Saj je najbrž zopet zaradi davkov?«

Graščak je vzdihnil.

»Ne morem povedati, kako hudo mi je, ker vas nadlegujem.«

»Kupčija je to, gospod graščak, denarna zadeva. Ali kupčijo napraviš, ali pa je ne napraviš. Sramovati se ni treba.«

»Hudo je.«

»Je — že — vi ste graščak, potomec stare rodbine, jaz pa le — trgovec.«

Graščak se je branil: »Ne, ne govorite tako!« Trgovec pa je vztrajal pri svojih besedah: »Vi ste potomec stare rodbine, jaz pa trgovec. To se ne vjema! Vjema pa se vendarle pod pogojem, da sva oba poštena človeka. Potem se že vzema!«

»Res je tako!«

Trgovec je globoko zajel sapo.

»Tudi jaz imam nekaj na srcu, nekaj, kar je težko povedati. Gre za mojega sina. Skrbi me. Oče je oče, pa naj bo že človek kristjan ali pa jud. Če je otrok kaj vreden, misli človek venomer na njegovo srečo. Moj Ludvik za kupčijo ni prav nobenega smisla nima za take reči, ne veseli ga, nima prav nič talenta za trgovca. Sanjač je. Ni neumen, Bog varuj, mnogo zna, toda ničesar ne dela z razumom, vse s srcem, vse z domišljijo. Tak človek pa, ki živi po svojem srcu ne po svojem razumu, ni trgovec, niti državnik ali skromen advokat.«

»Rad imam vašega sina,« ga je prekinil graščak; »zelo rad ga imam. Skromen je, zelo tih, skoraj boječ, stvari, ki delajo človeka odličnega.«

»Vse hiše je treba takoj zapustiti! — Vsi naj beže na polje in na proste trge! Potres! Ven iz hiš! Nikar se ne zbirajte v gruči! Pri hudih sunkih se vrzite na zemljo!«

Te klice so sprejeli radi pretrgane električne napeljave z večjo napetostjo le oni sprejemni aparati, ki so delovali s pomočjo akumulatorjev, a vendar so dali zgoraj omenjena svarila naprej. Na ta način so bile tekom par minut ljudske množice poučene, da jim ne grozi življenska nevarnost od eksplozije, pač pa od potresa. Ko je pričel dobro uro za tem drugi potresni sunek, je bilo v hišah le še nekaj oseb. Malo-

dane se je zateklo vse na polje, da si reši vsaj golo življenje.

Razvaline hiš so pokopale pod seboj le malo človeških žrtev.

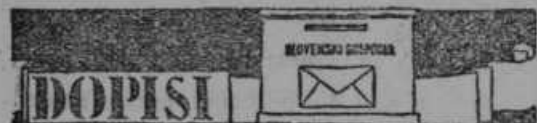
Ako bi junaški radiotelegrafist ne bil poslal potresnih navodil, bi bila go-vo zahtevala nesreča na tisoče in tisoče žrtev.

Junak ob mikrofonu je storil še več. Alarmiral je zdravnike in rešilne kolone, obvestil je o nesreči vladne po- staje in tako je bila prizadetim omogo- čena najhitrejša pomoč.

O junaškem radiotelegrafistu, ki je tolikim rešil življenje, govori cela Amerika in vlada mu je pripravila v zahvalo visoko odlikovanje.

Ribnica na Pohorju. Zahvaljujema se vsem, kateri ste na poti k večnemu počitku sprem- ljali najinega nad vse ljubljenega sina Mi- heca. Tako se tudi zahvaljujema ribniški ka- peli za trud, da je s svojim spremstvom mu izkazala poslednjo čast. Izvolite prejeti za vašo velikodušno delo najsrčnejšo zahvalo, kar jo morajo izrečiti od žalosti in bridkosti prežeti starši. — Ivan in Marija Medved.

Kapla na Kozjaku. Vseposvods tožijo o krizi in o sedanjih časih. Tudi pri nas se godi isto. Stiska je zadela kmeta, obrtnika in delavca. Kmet si je zmanjšal svoje izdatke, kolikor je mogel, kljub temu ne more shajati. Kmet, ki je imel prej 3—4 hlapce in 2—3 deklet, ima sedaj komaj 1 hlapca in 1 deklo. Pa še toliko ne spravi skupaj, da bi jim to malenkost izplačal. Vsak dan so pred vratmi rubežni. Stari in do- bri gospodarji pravijo, da jih je sram, da se morajo za davek pustiti rubiti in si delati stro- ške. Pravijo tudi: kmet je zadnja leta dobro gospodaril in ni bilo treba, da bi zmiraj sam držal za plug ali za motiko, in je vendar dobro shajal. Povsod se dajajo nasveti, kako bi se dalo popraviti sedanje stanje, ali pravega na- sveta še nobeden ni našel. Dokler se kmeti pri- delki ne bodo izravnavali v cenah z industrij- skimi produkti, se kriza pri kmetu ne more re- šiti. Za našega kmeta je bil do sedaj le glavni dohodek. Ako pa ga bodo morali naprej tako izsekavati, bo začel gozdarski zakon prepove- dovati. Toda kaj še je povedo njegove cene? Ako ga prav ugodno prodaš in malo stroške računaš, dobiš za kubični meter 30—40 Din. — Drugo se pa prime lesnih trgovcev, ki imajo pri kubičnem metru več zaslužka kot kmet, ki ga producira. Zraven tega so si izmislili neko novo mero, s katero se še bolj izkorišča kmet. Zaradi protestiranja kmetov so že imeli oprav- ka pri sodnji. Sedaj pa valijo krivdo eden na drugega. Ako n. pr. proda posestnik 100 kub. metrov lesa, mora imeti, da lahko vsako leto toliko izseka, najmanj 30 ha lepega gozda. Od 30 ha lahko vsak izračuna, koliko mora letno plačati davka. Dobi pa v najbolj ugodnem slu- čaju 4000 Din. Kljub smešni ceni morajo kmet- je gozde izsekavati, ker ako tega ne storijo, pridejo še prej na boben, ki se jim itak bliža. — Druga panoga našega gospodarstva je živi- noreja. Živina ima povsod enake cene, zato o njej ni treba razlagati, kak dobiček se da pri-

Šmartno pri Slovenjgradcu. Žalostno so za- peli zvonovi preteklo nedeljo, ko je mirno v Gospodu zaspala Frančiška Zdovc. Bila je v najboljših letih, toda neizprosna smrt ji je pretrgala nit življenja v 21. letu starosti. Več mesecev je boguudano prenašala svojo bole- zen: kostno jetiko. Bila je več let članica Ma- rijine družbe, kar se je tudi pokazalo na nje- ni zadnji poti, ko jo je spremljalo vse članst- vo Marijine družbe. Zahvaljujemo se vsem, ki so jo prišli tolažiti v zadnjih dnevih nje- nega trpljenja. Zahvaljujemo se naši Marijini družbi in vsem sorodnikom in znancom, da so jo spremlili na njeni zadnji poti. Naj v mi- ru počiva, njena duša naj radost uživa!

Sv. Primož na Pohorju. Moramo se zopet zgiasiti. Vigred prihaja tudi v našo planino in prinaša novo upanje. Ljudje hitijo s set- vijo in deloma tudi že s saditvijo krompirja. Da bo vsaj kaj za pod zobe, ko je za denar tako huda. Malo pozno že, pa vendar sporo- čamo vsaj zdaj o preteklem letu. Imeli smo porodov 22. Ob 460 prebivalcih je to visoko število. Tudi v prejšnjem letu jih je bilo 19. Mrličev 12. V zakonski stan jih je stopilo 7 parov, tudi rekord za našo malo faro. Vidi se, da se naši mladi še ne strašijo preveč kri-

ze. Ali pa si mislijo, da jo bo s skupnimi močmi lažje premagati. — V lanskem poletju smo pokopali Mihaela Črešnika po domače: starega Posoda. Dosegel je blizu 83 let. Letos nas pa je prvi zapustil Franc Zridigar, že skoro 81letnik, bivši najemnik. Pretekli čet- tek pa smo shranili v svetišče groba tudi že 74letnega Tomaža Žvikart, po domače stare- ga Žvikarta. Vsi ti trije so bile res stare ko- renine, krščanski možje, v skrbi in delu za svoje utrjeni, izmučeni, pa po zaupanju v Boga tudi dobro pripravljeni za na pot v več- nost. Bog jim bodi dober plačnik! — Za po- moč brezposelnim je dobila naša občina ene- ga jurja. Naš gospod župan ga obrača sem in tja, kaj bi naredil z njim. Po bi imel nado, da se bo zvalilo kakih 5—6 mladih iz njega, bi ga gotovo podložil kaki koklji. Potem bi se že dalo kaj napraviti. No, vendar boljše nekaj kot pa nič.

Nič več 200, samo še 100

koledarjev »Slovenskega gospodarja« po 5 Din, ki jih morate poslati v pismu naprej na
TISKARNO SV. CIRILA, MARIBOR.

»Tak je! To ste pač opazili, ko je bil nekaj- krat z menoj pri vas?«

Trgovca je ves razburjen hodil po svoji pi- sarni, to se pravi, obračal se je: napravil je dva koraka in se obrnil, kajti mali prostorček je zahteval tako. Končno je zopet sedel.

»Poglejte to malo knjižico! Našel sem jo v Ludvikovi sobi. Rokopis pesmi. Nekatere so pre- čudovite, kakršnih star mož s predvčerajšnjim okusom ne razume več. Toda druge so prekras- ne. In — in —«

Trgovcu se je zateknilo.

»In knjiga ima naslov »Ema«.

»Ema?« se je začudil graščak.

»Da, Ema! Po vaši hčeri, kajti vse te pesmi so posvečene vaši hčeri, vse se nanašajo nanjo.«

»Ne razumem! Zakaj — zakaj?«

»Da, zakaj? Zakaj je mladina mlada? Zakaj smo mi stari? Je pač to stara zgodba, ljubezen, gospod graščak.«

»Ljubezen?«

»Seveda! Moj sin ljubi vašo hčer strastno, divje, da bi umrl zanjo, to lahko spoznate, če

preberete te pesmi. Ne smete misliti, gospod graščak, da bi jaz napeljal na tak zakon, ali ga hotel izsiliti. Niti želel bi ga ne. Spoštujem vašo hčerko, kakor angel je. Toda glejte, gospod graščak, pri tem so vendar velike težave. Okrog nje je izpeljan nasip in grajski jarek proti nam; toda tudi okrog mene je nasip proti vam, agrar- cem, plemstvu. Kaj hočemo? Kdo naj prisloni lestve za naskok? Kdo naj spusti most? Kaj naj storimo?«

Graščak je sedel trd in nem. Nato je izpre- govoril, s trudom oblikujoč besede:

»Jaz te ljubezni ne zaničujem. Vaš sin je idealen mladenič, zelo izobražen, lep mož. Toda — kakor ste povedali, kdo bo zgradil most? Jaz ga ne bom — tudi vi ne; to ste povedali. In poleg tega — ima Ema že ženina.«

»Ga že ima? Ga že ima?«

»Da. Reven je, kakor smo revni mi vsi. Toda pretolči se bomo morali, kakor bo že šlo, ali pa bomo morali propasti vsi!«

Dalje sledi.

pa raste in se razvija le v najbolj vročih po- krajinah, nikakor bi pa ne uspevalo pri nas, ker bi ga uničil zimski mraz. Prebi- valci severno ležečih močvirnih krajev so bili prisiljeni, da so si poiskali mesto kav- čuk drevesa drugo malarijo (kužno mrz- lico) preganjajočo rast- lino. Ta rastlina je na- ša navadna solnčnica, ki se je izborna ob- nesla. Od leta 1890 sa- dijo solnčnico po moč- varah Francije ter Ho- landske in trdijo, da z velikimi uspehi. — Solnčnica rabi mnogo vlage, na ta način osu- ševa tla in po letih se spremeni najbolj mo- krotina zemlja v upo- rabno in rodovitno.

rediti. Ako hočemo, da v živinoreji napredujemo, moramo razne stvari dokupiti, ki jih kmet ne pridela doma. Naj pa vzame vsak papir in svinčnik in vse točno zabeleži in bo takoj spoznal, da bo krava že v enem letu sama sebe pojedla, ne da bi bilo treba čakati še 2 leti. Ako se časi ne bodo poboljšali, se steber naše države — kmet mora porušiti.

Kebelj na Pohorju. Velika noč je za nami. Pričakovali smo jo z veseljem vsi Kebeljčani, ker nas spominja Kristusovega vstajenja, ki je najkrepkejša podlaga naši veri. Ni drugih praznikov tako veselih, kot je ravno Velikonoč. Manj vesela pa je kriza, ki je kajpada tudi vplivala na praznikovanje. Tukaj je tudi veliko brezposelnih, ker je kamnolom delo ustavilo. Zdaj nimajo ljudje ne dela in ne jela. Po Veliki noči se bo začela graditi cesta s Kebelja v Podgrad. Tako bodo ti ubogi brezposelni dobili nekaj dela in zaslužka. Tako bodo dobili možnost, da si vsaj nekaj kupijo. Kakšna koruza se bo že dobila. Kmetje bi radi kaj prodali, zlasti vino, pa ni denarja. Sodi so polni, žepi pa prazni.

Sv. Rupert v Slov. goricah. Dne 31. marca t. l. je prišla v trgovino Ivana Lorber neznana ženska. Izdala se je, da je služkinja pri F. K., kmetu v Spodnji Voličini. S seboj je prinesla listič, na katerem so bila razna naročila na račun tega kmeta. Zaupali so ji razne špecerije za koline in drugo za 195 Din in manufakture za 515 Din. Svoje rodbinsko in krstno ime si je pa izdala, da je Potrč Margareta. Ker pa krivično blago nima teka, se tudi tej ženski ni posrečila goljufija. V nedeljo dne 2. aprila je pa prišel F. K. v trgovino. Gospa Ivana Lorber ga vpraša, ali je bil z blagom zadovoljen, ki ga je služkinja kupila. Kmet začudeno gleda ter reče, da ne pozna te ženske ter da sploh ni in nikdar ni bila pri njem v službi. Pomočnik pri Lorberju Erman Maks se je odpravil iskat to žensko ter jo je takoj zasledil in javil orožnikom pri Sv. Urbanu pri Ptufu. V jutru dne 3. aprila so naredili orožniki preiskavo na njenem domu, kjer so razen 37 Din vso špecerijo našli, manufakture pa je imela že pri krojaču. Izpovedala pa je tudi, da se ne piše Potrč, ampak M. M. Napačno rodbinsko ime je navedla za to, da je ne bi zasledili, to je izpovedala sama. Da krivično blago nima teka, ta slučaj iznova potrjuje. Nič ni tako očito, da ne bi postalo očito.

Bukovci. Halo, »Slovenski gospodar«, tukaj Bukovci! Vendar enkrat! Novic dosti, nekaj vam jih sporočimo: Živimo po stari navadi ter lečimo rane lanskega 16. avgusta, kateri nam bo ostal še dolgo v spominu! Vendar pa ni nesreče, da ne bi imel kdo pri tem sreče; saj se, če kmetu lepa kobila pogine, konj derec nameje. Tako je tudi neurje lanskega leta dne 16. avgusta dobro došlo pri nas nekaterim: to onim, ki res že čez mero »fehtarijo« po naših sosednjih krajih. Če bi lanska letina bila dobra, bi ne imeli tega, kar sedaj imajo. — Naša vaška kapela sv. Marije je po dolgih letih dobila novo lice. Pa tudi njen sosed Gasilni dom ni hotel ostati opraskan v spomin na 16. avgust; tudi on se je preoblekel za Velikonoč. In to je delo naših domačih delavcev. Lepo je tako! — V znamenju krize smo imeli tri dni razprodajo raznovrstne robe: vozov, strojev, živine itd., pa tudi žrnije (ročni mlin) si lahko poceni kupil. Vse poceni. Vsega imamo, samo denarja ne; pa kakor se vidi, tudi drugi ne. — Dne 7. aprila smo pokopali Friderika Kelenc, še komaj 26 let starega fanta. Da je bil prav priden in delaven ter ga je vse rado imelo, je pokazal njegov pogreb. Bil je član gasilnega društva, katerega člani so ga spremlili na njegovi zad-

nji poti. — Zdaj tu zdaj tam vzklije kak vičot, pa nekdo v vasi hitro poskrbi, da dolgo ne živi.

Veržej. Pokopali smo dobrega gospodarja Gabrca Jožefa, ki je bil mož ne le globoke vere, ampak tudi lepega, močnega značaja. Ni tožil o križih in trpljenju niti v zadnji bolezni; nikomur ni storil kaj žalega, zato ni imel niti enega sovražnika; posebno pa je bil zgleden v zmernosti glede pijače, katere pač ni nikdar čez mero užival. Zato smo gotovi, da si je nabral lepih zaslug za nebesa. Naj v miru počiva! — Pred kratkim nas je obiskal naš rojak g. prof. dr. Franc Kovačič iz Maribora. Prignala ga je semkaj njegova globoka hvaležnost do pokojnih njegovih staršev, kateri so mu pripomogli, kljub svoji revščini, kakor se je g. prelat sam izrazil, do lepega duhovskega poklica. Zato je molil zanje na grobu in opravil sv. mašo zadušnico na obletnico očetovega rojstva in smrti. Z njim so bili združeni tudi sorodniki. Gospod prelat je še vedno hvaležen staršem za njihove žrtve. Posnemajmo! — Te dni pred cvetno nedeljo so se fejš postavili naši vrli fantje in mošje. Hodili so v nepričakovano obilnem številu in kljub delavnim dnem tri dni h govorom in lepo pobožno opravili svojo velikonočno spoved. Pri skupnem sv. opraviu jih je bila naša cerkvena docela polna. Kdo jih bi bil bolj vesel, kot božje Srce, kateremu so znova obljubili zvestobo in vdanost. Takihle dni bomo veselili tudi v večnosti!

Sv. Jurij ob Ščavnici. Žalostno so zapeli zvonovi dobremu očetu, blagemu starčku Jakobu Topolnik iz Selišč, ki je dne 10. aprila po mučni bolezni zatisnil svoje oči v večno spanje. Vsako leto je romal večinoma peš, največkrat do Ruške Matere božje, kateri je potožil svoje križe in težave. Tudi letos je gojil za sveto leto to željo. »Slovenski gospodar« je izgubil z njim dolgoletnega naročnika, njegovi otroci najboljega očeta, vsi drugi pa dobrega prijatelja. Počivaj v miru, dragi mož!

Sv. Florijan pri Šoštanju. Dne 27. marca je umrl v 71. letu starosti Anton Pusovnik, prevzitar pri Sv. Florijanu. Dne 25. februarja pa je umrla njegova žena Barbara Pusovnik v 56. letu starosti. Rajna sta živela v najlepši medsebojni slogi in tudi s sosedi sta živela v lepem miru. Kako sta bila priljubljena, je pokazal njun pogreb. Rajni Anton je bil cerkveni ključar pri podružnici sv. Florijana. Res je, kakor je rekel g. župnik pri odprtem grobu: Rajna sta bila skoz in skoz blaga človeka. Bodi jima blag spomin!

Sv. Križ pri Rogaški Slatini. Kakor je povsod vedno kaj novega, tako tudi v naši župniji, toda več žalostnega kot veselega. Imeli smo kar pet mrličev, samo starejše osebe, in sicer: Murko Terezija od Sv. Trojice, Verk Jožef od Sv. Katarine, ena ženska iz Cest, eden moški iz Cerovca ter Marija Motoh iz Rajnkovec, stara 86 let. Tudi druge osebe, ki so umrle, niso veliko zaostale v starosti. Živi jih še pa tudi, ki so že preko 90 let. Smo res lahko ponosni, da imamo tako čvrste prednike. Zato se mi mlajši nadajamo, da bomo tudi dočakali takšno starost; ali pa se bodo naše naide izpolnile, to je druga stvar. Na sedmini Marija Motoh v Rajnkovec se je zbralo v nedeljo zvečer precejšnje število ljudi, da molijo za pokojno. Niso pa vsi prišli zaradi molitve, ampak je bil med njimi neki fant domačin, ki je prišel celo zaradi pretepa. Brez pravega vzroka je napadel drugega fanta iz iste vasi, ga potolkel do nezvesti na tla; imel je tudi nož v rokah, s katerim pa k sreči ni prizadel hude poškodbe. Tak neiz-

obraženec si misli, da se s tem povišuje, če drugega pobije. Takšni suroveži osramotijo druge boljše fante v okolšju, ker ljudje obsojajo potem vse skupaj. Fantje, ki sta boljšega vedenja, ne imejte s takšnimi nič skupnega, marveč se jih izogibajte, da ne pridete ob dobro ime. Ubogi so tudi stariši, ki imajo take sinove, ker jih ne smejo nič podučiti; saj se je dotični že tudi očeta in matere lotil. Zopet dokaz, kako je naši mladini vzgoja potrebna. Treba bi bilo napeti vse sile, da bi se mladina izobraževala v raznih krščanskih društvi; na žalost zdaj te prilike ni. Kakšen bo bodoči narod, si lahko mislimo, ako dorašč takšna mladina.

Sv. Krištof pri Laškem. Razrešeni so kot občinski odborniki: Kozmus Valentin, Jutršek Matevž, Grilc Franc. Imenovani pa so na novo v odbor: Zorko Lenart, Šuntar Franc, Stokavnik Bratomil, Sluga Vinko, Privšek Konrad, Jencič Jožef, Drnovšek Franc, Babič Alojz. Županom je imenovan Klemen Franc.

Sv. Krištof pri Laškem. Iz katoliške Cerkve so izstopili gg: Sila Franc, Roma Oskar, Preskar Karel, Poženel Dušan, Majdič Anton, Kajtna Anton, Horjak Jožef, Golob Karel, vsi uslužbeni pri premogovniku v Hudi jami.

Prevalje. Pretekli teden se je vršil na kmet, šoli v St. Juriju ob južni žel. Sdnevni tečaj za travništvo, kateri je jako dobro uspel. Obiskovalci smo bili iz cele banovine in sicer iz vsakega sreza po eden. Travništvo se veliko premalo uvaža še danes pri nas, zato je bilo nujno potrebno, da je inž. Sadar zasnoval in tudi izvedel ta tečaj, ki je velike važnosti. Tečajniki smo pridobili jako veliko, utrudljivo delo, katero so imeli inž. Sadar, ravnatelj inž. Petkovšek in inž. Kropivšek, hočemo tudi izvesti.

Vojaške zadeve.

Rekrutom in vojaškim obveznikom, kateri hočejo vložiti prošnjo za skrajšanje roka (dijaški rok), za osvoboditev od službe, za odlaganje službe in za razna potrdila vojaške potrebe, priporoča se knjiga »Vojna obveza (prošnje, pritožbe in potrdila)«, katero je izdal komendant mariborskega vojnega okrožja in katera je tiskana v latinici. Knjiga je zelo praktična, ker vsebuje na 140 straneh 70 vzorcev prošenj za vse slučaje. Potrebno je samo, da se v knjigi najde dotični slučaj in prošnja prepíše. Pri vsakem vzorcu je naznačeno, kako se mora prošnja kolkovati in katere dokumente treba priložiti. Knjigi je cena 20 Din. Naročila naj se pošljejo po poštni nakaznici na naslov: Tiskarna sv. Cirila, Maribor, Koroška cesta 5.

Najnovejši Robinzon.

Angleškega mornarja z imenom Percy G. Kelvey, katerega se je oprijela huda mrzlica ob priliki vožnje ob zapadni afriški obali, so na otoku Madeiri izkrcali in ga oddali v tamošnjo bolnico. Ko si je nekoliko opomogel, je veslal v čolnu za krajšanje časa okrog otoka. Lepega dne pa je zagrabil njegov čolnič silovit vihar in ga gnal proti jugu. Ako bi bil skušal čoln obrniti, bi ga bilo pokopalo valovje. Celih 15 ur ga je tirala burja po morju. Ko se je pričelo daniti, pa je le došlo do nesreče. Valovi so vrgli čoln ob skalovje malega otoka in tamkaj se je popolnoma razbil. Samotni mornar je bil zadovoljen, da si je otel golo življenje.